

lignende Krav fra Fiskere ved Glyngøre. Ogsaa disse har fremsat Ønsker om en Forbedring af deres Havn. De benytter ganske vist Trafikhavnen, men da denne giver utilstrækkeligt Læ for deres Baade og Hyttefæde, er det nødvendigt, at en Forbedring af de nuværende Forhold finder Sted, og det er min Overbevisning, at de Penge, der anvendes til Fremme af et saadant omfangsrigt Erhverv, som Fiskeriet i Limfjorden er, vil komme tilbage igen med Renter, om ikke direkte, saa dog indirekte, og det er sikkert nødvendigt, at Staten støtter den Slags Foretagender.

R. Andersen: Jeg vil gerne rette en Forespørgsel til den højtærede Landbrugsminister, som gaar ud paa følgende: Har der fra Ministeriets Side været ført nogen Forhandling med de ledende Mænd indenfor Andelsorganisationerne, navnlig Andelsmejerierne, om, hvorvidt man tænker sig, at de i 1898 oprettede landøkonomiske Forskudsforeninger kan bevares og muligt nye oprettes, og om, paa hvilken Maade dette kan lade sig gøre. Berettigelsen af dette Spørgsmaal ligger i de Forhandlinger, som førtes ved Revisionen af Loven af 1898, og de Udtalelser, som faldt saavel i Udvalget som fra den daværende Landbrugsminister, Ole Hansen. Hele Udvalget var enigt om, at det var i høj Grad ønskeligt, at ikke alene de nuværende Foreninger kunde fortsætte deres Virksomhed, men ogsaa nye oprettes. I Udvalget var der indhentet Oplysninger om, hvorledes de bestaaende Foreninger havde virket i de 10 Aar, de havde bestaaet, og disse Oplysninger gik alle ud paa, at Foreningerne havde virket særdeles tilfredsstillende. Dels havde de saa godt som ikke haft noget Tab, og dels var Medlemmerne, og da navnlig Smaafolk, særdeles glade for dem, idet de, naar de kom i Forlegenhed for et Driftsmaal, der kunde faa et saadant til en rimelig Rente og navnlig uden at skulle køre omkring fra Per og til Povl for at søge Kautionsister, der som Regel er meget vanskelige at faa fat i.

Loven af 1898 gik, som bekendt, ud paa, at Staten stillede et Beløb af 5 Mill. Kr. til Raadighed for saadanne Foreninger til en Rente af 3 pCt. p. a. Da Loven vedtoges, gik man ud fra, at det var en Forsøgsløve, og det fastsattes, at den skulde gælde for 10 Aar. Men da nu Forsøget syntes at være faldet tilfredsstillende ud, forudsatte man i Almindelighed, at Loven vilde blive forlænget. Jeg var selv

Formand for en Forskudsforening, har været det siden dens Oprettelse og er det endnu, og jeg har forhandlet med adskillige andre, og man var alle enige om, at Loven sikkerlig vilde blive forlænget, da den, som sagt, havde virket til alles Tilfredshed. Naar det nu ikke skete, men man ved Revisionen i 1908 vedtog i Løbet af 9 Aar at inddrage de 5 Mill. Kr., Staten havde udlaant, med $\frac{2}{10}$ det første Aar og derefter $\frac{1}{10}$ aarlig, indtil det hele Beløb i 1916 var tilbagebetalt, var det, fordi man ikke mente at kunne opretholde denne Lov uden ogsaa at give andre, som ønskede at faa saadanne Foreninger oprettet, Adgang til de samme Fordele, og man mente, at der til at tilfredsstille saadanne Krav vilde fordres saa store Beløb, at Staten ikke kunde gaa ind derpaa, omtrent 20 Mill. Kr., mente man, foruden de 5 Mill., som var stillet til Raadighed. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle faa Linier af, hvad der i Samlingen 1907—08 udtaltes. Udvalget udtalte: „I Udvalget har den Opfattelse været fremherskende, at Loven af 26. Marts 1898 har virket efter sit Formaal, ligesom det synes ubestrideligt, at man i de Kredse, hvor slige Foreninger er dannet, har været vel tilfreds med disse. Udvalget vil derfor beklage, om denne Udlaansvirksomhed skulde standses, og maa anbefale, at der arbejdes hen til, at Virksomheden — omend i anden Form — kan fortsættes.“ Under Sagens Behandling i Tinget erklærede dertil den daværende Landbrugsminister, Ole Hansen, at han saa hurtigt som muligt skulde tage Sagen op, indlede Forhandlinger med de Folk paa Andelsvæsenets Omraade, som jeg mener særlig interessere sig for denne Sag, og søge at fremme det saa hurtig, som det overhovedet er muligt. Jeg haaber, at det, trods det, at jeg tror, at Sagen vil møde adskillig Vanskelighed, desuagtet skal lykkes at tilvejebringe et Lovforslag i en saadan Form, at det kan vinde Tilslutning i Rigsdagen og blive til Gavn for det Formaal, det omhandler.“

Det var daværende Landbrugsminister Ole Hansens Svar, og man følte sig derved tilfredsstillet, idet man ventede, at der saa snarest muligt vilde blive indledet en Forhandling med disse Mænd. I Henhold hertil er det altsaa, jeg spørger den nuværende Landbrugsminister, om noget saadant er sket, eller om han agter at foranledige det, thi i saa Fald maa det jo ske snarest. Forholdet er nemlig, at For-